

AĞLAMA BEBEK

Caminin içerisinde yer olmadığından evlerinden getirdikleri kartonları ve seccadeleri avluda boş buldukları yere seren kalabalığın arasından yavaş ve emin adımlarla yürüyen Muhsin Dede, etrafındaki kalabalığın bakışlarına aldırış etmeden, bıçkın delikanlı edasıyla caminin işlemeli kapısından geçip kendisine ait olan kilitli ayakkabılığını yavaş hareketler, titreyen elleriyle açtıktan sonra, on iki sene önce aldığı ayakkabısını ayakkabılığına bırakıp ustaca kilitler. Yıllar sonra yedi numaralı Manchester United formasıyla Old Trafford stadyumuna giren Ronaldo rahatlığı ve özgüveniyle işledikleri günahları unutup zengin olmak için dizleri üzerine çökmüş dua eden erkeklerin arasından geçer ve yavaşça mahfile oturur. İçerisinde zezem suyu, şerbet, kalp ilacı, kan sulandırıcı ve dilaltı haplarının olduğu buzlu kovalar koyulsa locadan farkı kalmayacak olan bölmede, tespih, seccade, ses sistemi ve mikrofon dışında pek fazla bir şey bulunmaz. Bulunmamalıdır da. Dışarıdan bakıldığında locaya benzeyen fakat herhangi bir mekandaki herhangi bir locayla uzaktan yakından alakası dahi olmayan bölmede oturan dedelerin, ölüme yaşça en yakını, genelde mikrofonu elinde tutan kişidir. Ölüme kimin yakın olduğunu Allah'tan başka kimse bilemez. Ölümcül hastalığa yakalananlar, intihar edenler ve aşık olanlar hariç. Bu yüzden mikrofonu tutmak yediden yetmişe herkesin hakkıdır fakat her caminin mahfil topluluğu farklıdır. Cami cemaati dışından olan herhangi bir ihtiyar elini kolunu sallayarak oraya çıkmaz.

Camide bulunan orta yaşlı ve genç erkekler, dünyalıkları, yaşlı kesim ise ahiretlerini garanti altına alabilmek için dua edip namaz kılarken, caminin yan sokağından iki el silah sesi duyulur. Klimanın serinliğine ve ettikleri duanın büyümesine kapılan cemaat, mahallede her gün birisinin vurulmasına alışık olduklarından bir şey olmamışçasına, şehrin ortasında silahlar patlamamışçasına namazlarını kılmaya devam ederler.

Cemaat namazını kılmaya devam ederken caminin hemen önünde duran eski bir pikabın içerisinden, gömleği ve pantolonu kan olmuş; gözleri öfke ve nefretle dolu karanlıktan bile daha karanlık bir adam iner. Etrafına korku ve öfkeli gözlerle

bakar ve kanayan yarasına aldırış etmeden, kucagında tuttuğu, eski püskü bezlere sarılı bebeği, kimse görmeden caminin kapısının önüne bırakır. Kolundaki ufak delikten sanki sonsuza kadar durmadan akacakmış gibi boşalan kan, bebeğin sarılı olduğu bezi çoktan kırmızıya boyamıştır. Oysaki bebeklerin kıyafetleri bebeğin cinsiyetine göre ya pembe ya da mavi renk seçilirdi bu adı konulmamış bir kuraldı. Tek kolla düz vites araba kullanan yaralı bir insana göre, oldukça hızlı sayılabilecek bir şekilde uzaklaşır caminin önünden. Namazını kılan genç erkekler caminin önünde toplanmış öğle ve ikindi namazı arasındaki teneffüsü değerlendirmek için kağıt ya da okey oynama planları yaparken, cemaatin önde gelenleri ise çoktan evlerinin yollarını yaralamış günlük dizilerini izleme telaşı içerisinde girmişlerdir. Cemaat dünyevi telaşlar içerisinde savrulup giderken kimse kanlar içerisinde pis bir beze sarılı 5.5 kg ağırlığında, 53 cm boyundaki, renkli gözlü, beyaz tenli bebeği fark etmez. Günlük dizisini kaçırmak istemeyen genç imam, yeni alınan halılar çalınmasın diyerek hızlıca caminin kapısını kilitler ve çıkar. Allah'ın kendisini izlediğini bildiği hâlde günaha girmekten korkmayan bir insanı, kul yapısı bir aletin saniyede yirmi dört kare kayda alması ne kadar caydırıcı olacaktır? Allah'ın evini izlemesi ve kullarının yaptığını kayda alması hocaya yeterli gelmemiş olacak ki camiye ve etrafını 7/24 kameralarla izlemektedir. Camiye yapılan bağışları bilime ve teknolojiye yatıran bu genç imam acaba istemeyerek de olsa Allah'a şirk koşmuş olmuyor mu? Bilim ve teknoloji düşkünü genç imam internetten tanıştığı, kocasından yeni ayrılmış, aşk acısı çeken hanımefendiyle buluşup şerbet içip, sütlaç yemesi ve sonrasında ise cinsel münasebette bulunması, Allah'a şirk koşmayla aynı büyüklükte bir günah olmasa da, Hoca'ya yakışmayan 333 kusurlu harekettten birisi bence ama hakikaten şu an konumuz o değil. Konumuz; caminin kapısının önüne bırakılan, tüm vücudu kana bulanmış, ağlayan bir bebek.

Bebek, hayalleri olacak gibi olmuş, fakat olamamış, hiç istemediği halde asgari ücret karşılığında alakası olmayan bir işte çalışmak zorunda kalan, sevdiği insanlar tarafından alda-

tılmış, tuttuğu takım yenilmiş yarın bir daha acı çekmeyecekmiş gibi durmaksızın ağlar. Bir opera sanatçısının yıllarca çalışıp, ulaşmaya çalıştığı ses kadar gür ve güçlü bir ses çıkartan bebeği, dünyevi problemlerle boğuşan, dertten derde, hayalden hayale, savrulan cemaatten kimse duymaz.

Bebeğin sesini sadece sokakların gerçek sahipleri, prens ve prensesleri, sokak köpekleri duyar. Korku dolu gözlerle ve tedirgin bakışlarla ve çokça merakla, hırlayarak gelirler bebeğin yanına. Sürü halinde gezen sokak köpekleri bebeğin etrafında daire oluşturup ortalarına aldıkları ağlayan bebeğe bir süre havladıktan sonra, en zayıfı ve en meraklısı, bebeği koklamaya, sonrasında ise yalamaya başlar.

Sokaklara ait olmadığı her halinden belli olan, beyaz parlak tüyleri kirden ve tozdan anlaşılmayan, hemcinslerinin türlü mamalarla ve vitaminlerle beslediği, kısa boylu köpek; sokağa atılmanın ve terk edilmişliğin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bildiğinden bebeği kaderine bırakmak istemez.

Kendisine uzatılmayan yardım elini bebeğe uzatmak isteyen kaniş cinsi sokak köpeği, kan olmuş bezin ucunu dişleriyle sıkıştırıp, bebeği insanların, kötülüğün içerisinde çekerek uzaklaştırmak ister. Bu sırada caminin önündeki köpekleri gören nur yüzlü, eli bastonlu Muhsin Dede bir süre köpeklerin ne yaptıklarını anlamak için gözlüğünün altından dikkatlice bakar ve bir şey yapmadan kahveye doğru seğirtir. Kahveye hızlı ve görkemli bir giriş yapan yaşlı, nur yüzlü Muhsin Dede, telaşla ve yüksek sesle, yardım istercesine, camide köpeklerin bir bezin etrafına toplandıklarını ve hep bir ağızdan havladıklarını, bezin içindeki bir şeyi parçalamaya çalıştıklarını söyler. Muhsin Dede'nin telaşını gören kahvedekiler, çaylarından birer yudum alırlar ve oyun oynamaya devam ederler. Hayvan dostu olduğu her hâlimden belli olan bir vatandaş, birasından büyük bir yudum alır ve yarısı dolu bira şişesini masanın altına bırakıp, “Şimdi siktim belanızı.” der demez yerinden fırlar. Mahallede deli Zeliha Teyze dışında kimse sokak hayvanlarına yemek vermemektedir, o da şu an hastanede olduğuna göre köpeklerin yediği yemek kesin zehirlidir diye düşünür. Hayvansever vatandaş, kahvehane sahibine birasına

dokunmamasını, caminin kamerasına bakıp köpekleri zehirleyen adamı bulacağını ve belasını sikip geleceğini söyleyip, kahvehaneden hızlıca çıkar. Bu vatandaşın bu kadar duyarlı ve hassas olmasının sebebi daha önce zehirli köfteyle mahalledeki sokak hayvanlarını zehirleyen şerefsizin, üç bin beş yüz lira verip dövüştürmek için aldığı Pitbull cinsi köpeğini zehirlemesidir. Hayvansever vatandaş zehirlenen köpeğini kurtarmak için tam iki bin iki yüz yirmi beş lira veteriner ameliyat parası vermiş fakat tüm çabalarına rağmen köpeğini kurtaramamıştır.

Köpeğinin hainler tarafından şerefsizce katledilmesine üzülen hayvansever vatandaş, Ilık biranın, sıcağın ve köpeği almak için çektiği ihtiyaç kredisinin de etkisiyle gaza gelmiş, kahvenin ortasında sandalyeye çıkıp taksiti bitmeyen köpeğini öldüren o caniyi bulup öldürmeye yemin etmiş, hatta öldürmezse cümle aleme vereceğine söz vermiştir. Mahallede herkes bilir ki söz vermek, göt vermeye benzememektedir. Artık konu zehirlenen sokak hayvanları meselesinden çıkmış, borç, intikam, seks üçlemesine dönüşmüştür. Ya birisi ölecek ya da birisini sikeceklerdir; iki ihtimal de mahallelinin merakını cezbetmiştir. Hayvan dostu, insan düşmanı vatandaş, koşarak camiinin avlusuna gider ve gerçekten köpeklerin bir bez parçasının başında toplandıklarını görür. Hızlıca caminin kapısını açmaya çalışan vatandaş daha önce hiç camiye gelmediğinden sevgiliyle buluşmaya giden camii imamının camide yaşadığını düşünüp sesini duyurmak için defalarca bağırır. Camiyi ve etrafını kayda alan kameraların görüntülerine ulaşmaya çalışan hayvansever vatandaş, imamın camide olmadığına kanaat getirip caminin avlusundan çıkacakken, az ilerisinde toplanmış zehirli köfteleri yemekle meşgul olduklarını düşündüğü köpeklerin yanına doğru gider. Hayvansever vatandaş kendilerine yaklaştıkça köpekler hırlamaya ve havlamaya başlar. Derdi caminin kameralarından köpekleri zehirleyen adamı bulmak olan hayvan sever, köpeklerin ne yediğine bakmaya çalışırken beze sarılı, kanlar içindeki bebeği görür. Köpeklerin bebeği parçaladığını düşünen hayvan sever bebeğin etrafındaki köpeklere “layt mına goduminagh” diye

bağırarak saldırır. Bebeğin etrafındaki köpekler ilk defa duydukları sestten ve kendilerine doğru koşan insanı görünce hep bir ağızdan bağırarak kaçırlar. Hayvansever vatandaş hızlıca ağlamaktan sesi kısılan bebeği kucağına alır. Kanlı bezin içerisindeki bebeğin sağna soluna bakıp neresinin kanadığını anlamaya çalışır. Bezindeki kanın bebeğe ait olmadığını anlayınca rahatlar ve her iyi insanın yapacağı gibi bebeği karakola götürür. Kucağında ağlayan bebekle karakolun önüne geldiğinde ise aklına cebindeki esrarlı sigaralar gelen hayvansever ya esrarlı sigaralarını atacaktır ya da bebeği karakola teslim edecektir; zor bir ikilemde kalmıştır. Eğerki üzerinde esrarla yakalanırsa dört ay önce hayvan dövüşürmek ve bahis oynamaktan hüküm giydiği cezası da şu an işlediği suça ekleneğinden kendisi için en doğru olan kararı vererek kimseye gözükmeden karakolun önündeki direğin yanına bebeği bırakır ve hızlıca uzaklaşır. Hayvansever vatandaşın karakolun hemen karşısındaki direğin yanına kırk sekiz dakika önce bıraktığı ve durmadan ağlayan bebeği nöbetinin bitmesine çok az bir süre kala, aşırı dikkatli, emeklisi yaklaşmış yüz üç kilo ağırlığındaki polis memuru Refik fark eder. Bebeğin ağlaması her geçen saniye artmaktadır. Refik, gözünü ağlayan bebekten ayırmadan yeni yaktığı son dal sigarasını hızlıca içmeye çalışır. Hızlıca, peş peşe çeker sigarasından, bebek sesini tüm insanlığa duyurmak istercesine yüksek sesle ağlamaktadır. Refik, sigarasından çektikçe bebek ağlar, bebek ağladıkça Refik sigarasından daha derin ve güçlü çeker. Refik, son ve büyük bir nefes çekip, ciğerlerini sigara dumanıyla tamamen dolduğundan emin olunca yarısı içilmiş sigarasını istemeyerek de olsa ustaca fırlatır karşısındaki duvara. Yerde yanan sigarasına bebeğini cami avlusuna bırakan anne gibi son defa bakar ve ağlayan bebeği yerden kaldırır. Ciğerlerindeki bütün dumanı bebeğin suratına üfleyerek “Hep beni bulur amına godumun ya. Bir sigara bile içirtmediniz siktüğimin yerinde.” der. Bebek artık devletin en emniyetli yerindedir. Refik çocuğu karakola götürür ve genç komiserle kucağındaki çocuğu gösterip “Nöbet kulübesinin yanına bırakmış kansızlar, Komiserim.” der. Yirmi beş yaşındaki genç komiser “Sen de alıp bana mı getirdin? Ben ne yapayım lan bunu, çocuk esirgeme miyim ben. Ara, hallet hemen” der. Komiser odasından çıkan

Refik'in arkasından "Getir bakayım şunu, bu kan çocuğa mı ait, baktın mı sağına soluna çocuğun kesik falan var mı? Yaralanmış mı?" diye sorar fakat Refik çocuğun üzerindeki kanlı bezin farkına bile varmadığından bir şey söyleyemez. Komiser sinirlenir, odasından çıkmasını, bebeğin üzerine temiz bir şeyler giydirmesini ve tutanak tutmasını söyler. Refik kucığında kanlı beze sarılı bebekle masasına oturmuş önündeki rehberden Çocuk Esirgeme Kurumu'nun numarasını ararken, bebek sanki sokağa terk edildiğini ve hayatının geri kalanını tek başına geçireceğini anlamış gibi ağlamaya devam etmektedir. Refik, bebek ağladıkça stres yapar, terlemeye başlar, vücudundaki sumak, pul biber karışımı teri bebeğin kanlı bezine geçmeye başlamıştır. Aradığı numara çalar fakat açan olmaz. Refik, bir taraftan terlemekte, bir taraftan da kucığında durmadan ağlayan bebeğe bakıp keşke benim nöbetime denk gelmeseydi, keşke izin alsaydım diye söylenir. Odanın dışından komiserin çocuğu susturması yönündeki bağırışlarını duyan Refik iyice stres olur, ne yapacağını bilemez. Bu sırada kapının önünden geçen, karakolu temizleyen temizlikçi kadını görür. Saime'yi yanına çağırıp kanlı beze sarılı bebeği Saime'nin kucağına verir ve bebeği susturmasını söyler. Saime şaşkın ne yapacağını bilemeden kucağındaki bebeğe bakmaktadır. Refik "Sustur şu bebeği. Sen anlarsın bu işlerden. Ben çocuk esirgemeye ulaşmaya çalışacağım. Süt, mama, kıyafet ne lazımsa al şuradan." diyerek para uzatır Saime'ye. "Fişini almayı unutma, bana girmesin durduk yere, hatta yirmi lira fazla fiş alabilirsen al, ya da boş ver ya. Sen ne kadar tuttuysa o kadar al. Sigara fişi alma, gıda fişi al tamam mı?" diye Saime'yi tembihler ve masasındaki telefonda Çocuk Esirgeme Kurumu'nu aramaya devam eder. Refik, Saime'nin çocuğunun olmadığını hatta Saime'nin eski kocasının kendisini kız kardeşiyle sırf bu sebepten dolayı aldattığını ve Saime'nin bu yüzden yirmi yıllık kocasını ve ondan hamile kalan kardeşini zehirleyip sonrasında ise eski kocasını yüz otuz yedi yerinden bıçakladığını ve adamın cinsel organını ve diğer uzuvlarını tavuk kümesinin içine kazdığı çukura gömdüğünü bilmiyordu elbette. Kucığında tuttuğu bebekle baş başa kalan Saime hiçbir zaman tatmadığı annelik duygusunu şu an

yaşamaktaydı. Saniyenin binde biri gibi kısa bir zaman zarfında çocukla bağı olduğunu hissetmişti Saime. Belki de doğmayan çocuğuydu kucakındaki bebek. Hayalleri, mutluluğu, yaşayamadığı hayatıydı, her şeydi artık o Saime için. Bu sırada Komiser odasından “Lan bi susturamadınız bebeği, nerede o bebek getirin bana şunu.” diye bağıınca, kilosundan beklenmeyecek çeviklikle koşarak Saime’nin yanına gelen Refik, Saime’nin kollarından bebeği koparırcasına söküp alır. Saime, bir saniye içinde hem çocuk sevgisini hem de evlat acısını tatmıştır. Saime, Refik’in kucakında komiserin odasına giden bebeğe çaresizce bakar. Saime, beşikteki bebeğini kartala kaptıran Fatma Girik gibi üzgün, bir o kadar da kızgındır şu an.

Komiser telefonda konuştuğu kişiye “Valla şimdi olsa çok güzel olur aslında. Ben gönderirim size.” der ve bir süre karşısındaki erkek sesini dinledikten sonra gülümseyerek “O kolay. Siz beni yeter ki kurtarım şu bebek ağlamasından. Ben sizi sahaya değil, ilk on bire bile aldırırım rahat olun siz.” der. “Tamam anlaştık haftaya yedek kulübesinin yanında hazır yeriniz söz. Sağ olun, tekrardan görüşürüz, haber edeceğim. Gönderiyorum o zaman hemen.” der ve kapatır telefonu. Komiser, Refik’e bakarak “Kim boştaysa hemen götürsün bebeği çocuk esirgemeye. Bu yeni açılan yere ama biliyor musunuz orayı? Mezarlığın karşısındaki, okul var yanında hani.” Refik bildiğini söyler sırtarak, bebeği yetimhaneye bırakacağı için çok mutludur. Komiser “Tamam o zaman götürün haydi çocuğu, bekliyorlar. Mesai saati bitmeden hemen halledin işlemleri.” der. Refik “Emredersiniz” dedikten sonra çıkar odadan ve boş olan müdür muavinin odasına girer.

Faik, kucakında durmadan ağlayan, kimsesi olmayan bebeği yetimhaneye bırakacağı ve mesai saati dolmadan bebetten kurtulacağı için, anası babası olmayan ve kendisine koruyucu aile bulan şanslı çocuklar kadar mutlu olmuştur. Bu sırada Saime, ne yapacağını bilemeden olan biteni izlemektedir. Tek isteği bebeğine bir kez daha sarılabilmektir. Refik ne kadar mutluydu Saime de bir o kadar mutsuz ve üzgündür. Sa-dece ağlayan bebeği düşünmekte onu bir kez daha kucakma

almak, doyasıya koklamak, sarılmak istemektedir. Saime, bebeği götürmek için hazırlanan Refik'in olduğu odaya girer ve bebeği kendisine vermesini ister. Refik, Saime'nin odaya kapıyı çalmadan girmesine sinirlenmiştir. Sert bir dille Saime'ye işine devam etmesini, yardıma gerek olmadığını ve birazdan bebeği götüreceklerini söyler. Saime odadan çıkmaz sadece bebeğe(ine) bakar. Yılların kurdu, suçluyu gözünden tanıyan aşırı dikkatli Refik, Saime'nin garipliğinin farkına varır ve sesini yükselterek Saime'ye işinin başına dönmesini ve odadan çıkmasını söyler. Saime söyleneni duymaz. Sürüdeki ceylana odaklanmış bir dişi aslan gibi sadece bebeğe bakar. Cümleler Saime'nin dudaklarının arasından istemsiz, yılan tıslamasını andıran bir ses gibi çıkmıştır. "Bebeğimi ver." Refik ne söylediğini anlamaz, fakat bakışından bir şeylerin ters gittiğini anlar çünkü Saime transa geçmiş gibi sadece bebeğe bakmaktadır. Refik yerinden kalkar, tek eliyle bebeği tutmaktadır. Boşta olan eliyle Saime'yi kolundan tutar ve "çık dışarı" diyerek kapıya doğru itekler. Saime, kapının önüne doğru sendeler ve hemen toparlanır ve Refik'in kolunda duran bebeği hızlıca çekip alır. Refik bu hareketi hiç beklemediğinden ve elindeki bebeği de kaptırdığından iyice sinirlenir ve bebeği Saime'nin elinden alabilmek için bebeği tutup kendisine doğru çeker. Saime'nin bebeği bırakmak gibi bir niyeti yoktur. Şimdi Refik ve Saime birbirlerine bir şey söylemeden bebeği kendilerine doğru çekmektedirler. Refik'in kolları çok güçlüdür. Yazları devre arkadaşlarıyla buluştuklarında ip çekme yarışını her defasında kazanmasını bilmiştir. Refik'in suratında sınavda tüm sorular çalıştığı yerden çıkan öğrencinin mutluluğu vardır. Saime var gücüyle bebeği kendisine doğru çekse de başarılı olamaz. Refik, Saime'nin elinden bebeği alabilmek için var gücüyle kendisine doğru çeker bebeği, bu sırada Saime bir anda bebeği bırakır, bu harekete hazırlıksız yakalanan Refik geriye doğru sendeler ve bebekle birlikte sırt üstü yere düşer. Saime, masanın üzerinde, müdür yardımcısı yazan isimliğin yanında duran hiçbir zaman kullanılırken görmediği dolma kalemı yerinden çıkartır ve hızlıca yerde yatan Refik'in üzerine atlayıp boğazına, yüzüne, gözüne, neresine denk gelirse saplar. Refik'in cüssesinden beklenmeyecek kadar kısa bir sürede ruhu bedenini terk etmiştir. Refik'in ılık